

Arrest

nr. 240 160 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 november 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 14 september 2015 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 september 2015.

1.2. Op 18 januari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.3. Verzoeker werd op 22 mei 2018 veroordeeld door de correctionele rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende vijf jaar wegens opzettelijke slagen en

verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer.

1.4. Bij schrijven van 1 februari 2019 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om het statuut van vluchteling in te trekken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.5. Verzoeker werd vervolgens op 21 juni 2019 gehoord omdat uit zijn dossier bleek dat een nieuw element in verband met zijn vluchtelingenstatus in aanmerking moet worden genomen en dit nieuwe element (een strafrechtelijke veroordeling) de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe zou kunnen brengen zijn vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 30 september 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 1 oktober 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tadzjiek van origine te zijn. U bent geboren in het dorp Khwaja Akbar in het district Pul-i-Alam van de provincie Logar. Op jonge leeftijd verhuisde u met uw gezin naar de Afghaanse hoofdstad. Toen u ongeveer vijftien jaar oud was kwam u in aanraking met M. A.. Hij nam u mee naar een naburig district waar hij u vijf dagen vasthield. Gedurende die vijf dagen gaf hij u hasjiesj en alcohol, moest u voor hem en zijn vrienden dansen en werd u door hen mishandeld en misbruikt. Na uw vrijlating werd u door uw familieleden hardhandig aangepakt. U werd enkele dagen aan een paal vastgeketend en vervolgens mocht u het huis enkel verlaten om naar school te gaan. Desalniettemin slaagden M. A. en zijn vrienden er in om u meermaals mee te nemen. Op een avond wilde M. A. u thuis komen ophalen. Uw broer S. N. (o.v. X) trachtte hem tegen te houden en werd neergestoken. Enkele maanden later verliet u samen met N. Afghanistan om na een reis van drie maanden op 14 september 2015 in België aan te komen. Op 24 september 2015 dienden u en uw broer een verzoek om internationale bescherming in.

Op 18 januari 2017 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

U werd op 22 mei 2018 definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige; en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer.

Op 1 februari 2019 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 18/01/2017 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, u heden de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde van 22/05/2018. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige; en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het

slachtoffer. In de periode tussen 15 augustus 2017 en 29 januari 2018 bracht u slagen en verwondingen toe aan uw vriendin, een minderjarige die uit een jeugdinstelling was weggelopen en bij u inwoonde.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 22/05/2018.

Het CGVS wijst er voorts op dat het bij het bepalen of een misdrijf al dan niet als bijzonder ernstig kan bestempeld worden onder meer rekening houdt met de aard, de objectieve ernst van de feiten, de duur, de hoeveelheid en de onderlinge samenhang van de feiten. Uit de feitenstelling blijkt dat u op 29 januari 2018 in dronken toestand uw vriendin tijdens een discussie een vuistslag in het aangezicht gaf, en dat zij in paniek vluchtte en hulp zocht in een naburig café, waar zij in shock werd opgevangen en de politie werd gebeld. U stond volgens de verklaringen van een getuige ondertussen te roepen en tieren buiten het café en bedreigde ook deze getuige. Er werd een arbeidsongeschiktheid van 1 week vastgesteld bij uw vriendin op de spoeddienst, en u werd initieel bestuurlijk aangehouden wegens verstoring van de openbare orde. Uw vriendin verklaarde eveneens dat u haar tal van beperkingen oplegde, zoals niet in contact mogen komen met andere personen, niet zonder uzelf het appartement mogen verlaten, dat u haar gsm meenam wanneer u het appartement alleen verliet, en zij omschreef u ook als ziekelijk jaloers. Zij verklaarde op dat moment ook dat u eerder een vuistslag op haar hoofd gegeven had, maar dat zij zich uit angst niet aanbood bij de politie. U werd niet enkel voor dit incident veroordeeld, maar ook voor opzettelijke slagen en verwondingen aan uw vriendin op niet nader te bepalen data in de periode van 15 augustus 2017 tot 29 januari 2018. Zodus achtte de rechtbank het bewezen dat u tijdens een periode van ettelijke maanden opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht aan uw vriendin, onder meer door haar op haar hoofd te slaan, en stelde dat uit het incident van 29 januari 2018 blijkt dat u teruggrijpt naar geweld om uw positie in de relatie te handhaven.

De rechtbank stelde voorts vast dat in het audiovisueel verhoor van het slachtoffer zij een aantal onrustwekkende verklaringen aflegde omtrent het verloop van haar relatie met de beklaagde. Ze schetste de beklaagde als een bezitterig en agressief persoon, die haar geen vrijheid gunt en haar seksuele grenzen niet respect. Later kwam het slachtoffer op deze verklaringen terug en beweerde ze dat ze deze aflegde omdat ze boos was. De rechtbank acht het zeer goed mogelijk dat de relatie verliep zoals het slachtoffer die schetste, waarbij u haar onder mee bedreigde, seks met haar had ook als ze dat niet wilde en haar opsloot; echter bij gebrek aan objectieve materiële bewijzen en het intrekken van de verklaringen van het slachtoffer, is er twijfel die u ten goede moest komen en werd u voor een deel van de tenlasteleggingen vrijgesproken.

Wat de straftoemeting betreft, hield de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten (vonnis, p. 10). De rechtbank wees er voorts op: "De beklaagde maakte zich schuldig aan partnergeweld, ten aanzien van zijn **minderjarige en kwetsbare partner**. In een geciviliseerde maatschappij, wat de onze behoort te zijn, is het **gebruik van geweld absoluut verboden**. In een relatie zijn beide partners evenwaardig. Eventuele conflicten moeten verbaal worden uitgeklaard. Het gebruik van geweld kan absoluut niet worden getolereerd. De rechtbank **tilt bijzonder zwaar aan de bewezen verklaarde misdrijven**, die werden gepleegd **ten aanzien van een minderjarige die uit de jeugdinstelling was weggelopen**, en voor zichzelf nog steeds geen ander aanvaardbaar alternatief ziet dan de relatie met de beklaagde voort te zetten." (vonnis, p. 10) De rechtbank ging niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak, gezien gelet op de **ernst en de aard van de feiten, zou dit al te mild zijn**. Meer ondergeschikt verzocht u de rechtspraak om u een werkstraf op te leggen, of een autonome probatiestraf. Geen van deze gunstmaatregelen komt de rechtbank passend voor, omdat deze maatregelen geen voldoende ontradend effect zouden hebben en hem niet zouden doen inzien dat hij zijn leven moet beteren (vonnis, p. 11).

Gelet op de gevolgen voor het slachtoffer, de aard en de objectieve ernst van de door u gepleegde feiten, het gebruikte geweld, en de verzwarende omstandigheden dat uw partner minderjarig was op het moment van de feiten en met u samenwoonde maakt dat uw handelingen een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen. Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd een **bijzonder ernstig misdrijf** betreft.

Dit misdrijf is daarenboven dermate ernstig dat deze vaststelling an sich reeds voldoende is om te stellen dat u een gevaar voor de samenleving vormt. Uw gedragingen getuigen immers van een duidelijk

gebrek aan zelfcontrole en een agressieve persoonlijkheid. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u **geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen**, in het bijzonder uw partner. De vaststelling dat u de bewezen feiten met klem ontkent en blijft volhouden dat u slechts onopzettelijk slagen toebracht (vonnis, p. 8) toont aan dat u **geen enkel schuldinzicht** heeft. Uw gedrag getuigt van **een gebrek aan zelfcontrole en een impulsieve, agressieve persoonlijkheid** en toont aan dat u **een reëel gevaar vormt** voor anderen, in het bijzonder in een familiaal kader.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 3 juni 2019 opgeroepen om op 21 juni 2019 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

Gevraagd naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus dient te behouden minimaliseert en ontkent u zelfs de feiten waarvoor u veroordeeld werd. U spreekt over een kleine fout, stelt dat u niets verkeerd heeft gedaan en dat uw vriendin foute verklaringen heeft afgelegd (CGVS, p.2,3,4). Vervolgens benadrukt u dat u nog steeds met uw vriendin samen bent, dat u ondertussen een stabiel leven heeft opgebouwd en dat u dit leven zult verliezen indien uw status u wordt afgenomen (CGVS, p.2,4). Tenslotte werpt u op dat u omwille van de problemen die u eerder uiteenzette vermoord zult worden bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.2,4,5).

De door u ingeroepen elementen kunnen een behoud van uw vluchtelingenstatus niet rechtvaardigen. Het hardnekkig ontkennen van uw betrokkenheid bij de feiten zoals u reeds deed voor de Correctionele Rechtbank te Dendermonde doet immers geen afbreuk aan het vonnis dat deze rechtbank velde. Evenzo kunnen de gevolgen van een verlies van uw status voor uw dagelijks leven op zich geen reden vormen voor het behoud van uw statuut. Tenslotte kan het benadrukken van de motieven waarop het CGVS eerder oordeelde dat u een gegronde vrees op vervolging had volgens artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet verhinderen dat er thans geoordeeld moet worden dat uw vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Afghanistan. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/3/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat er actueel geen redenen meer voorhanden zijn om te besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoeker voert aan dat hij zich wel degelijk bewust is van de fout die hij gemaakt heeft en dat de relatie met zijn vriendin complexer was dan uit de bestreden beslissing blijkt. Vooreerst wenst verzoeker te verwijzen naar het vonnis van de Correctionele Rechtbank, waaruit blijkt dat hij voor 4 van de 6 tenlasteleggingen werd vrijgesproken. Er mag dus wel degelijk sprake zijn van een twijfel in deze zaak, die in zijn voordeel dient te spreken, aldus verzoeker, die voorts stelt dat hij sinds het vonnis van de Correctionele Rechtbank dd.

22 mei 2018 wel degelijk zijn leven heeft gebeterd en hij aldus geen gevaar meer vormt voor de openbare orde in België. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij nog steeds een relatie heeft met A. C., dat de relatie zeer goed loopt en dat zij actueel nog steeds samen wonen. Zijn vriendin heeft zelf ook een getuigenis geschreven om duiding te geven bij hun relatie (stuk 4). Verzoeker wenst hierbij ook nog foto's neer te leggen van hem en zijn vriendin, van verzoeker en de broer van zijn vriendin en van verzoeker en zijn vriendin, samen met zijn broer en vriendin en kind (stuk 5). Hoewel de relatie een tumultueus verleden heeft gekend, kan er geen twijfel bestaan dat zij op dit moment in een stabiele relatie zitten en er zich geen problemen meer hebben voorgedaan. Verzoeker voegt hieraan toe dat het vonnis van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde hem wel degelijk heeft doen inzien dat hij zijn leven dient te beteren, wat het vonnis ook beoogde. Verzoeker legt een attest neer van het Centrum voor geestelijke gezondheidszorg VAGGA vzw te Antwerpen, waaruit blijkt dat hij psychologische begeleiding volgt voor zijn psychische klachten en wat aantoonde dat hij wel degelijk inziet dat hij zijn leven terug op de rails diende te krijgen en dat hij volop aan zichzelf werkt om dit te bekomen. Verzoeker voert aan dat het feit dat hij psychologische begeleiding volgt een gedeeltelijke erkenning is van de problemen die hij gehad heeft in het verleden en die hij ook wenst aan te pakken. Verzoeker meent dat hij hiermee aantoonde dat hij op heden geen reële bedreiging meer vormt, in de eerste plaats voor zijn vriendin en in de tweede plaats voor de Belgische samenleving. Verder legt verzoeker ook bewijzen neer van zijn tewerkstelling als groenarbeider in de Stad Antwerpen. Hij volgt een actieplan in het kader van een Tijdelijke WerkErvaring van het OCMW Antwerpen, uit welk actieplan blijkt dat hij zich gedraagt als een model-leerling. Opnieuw toont verzoeker hiermee naar eigen zeggen aan dat hij wel degelijk de nodige inspanningen levert om zich te integreren in België en dat dit ook zeer goed gaat. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij heeft geleerd uit zijn fouten in het verleden en probeert dit goed te maken. Hij meent dat er zonder twijfel ook gezegd kan worden dat hij hierin slaagt en legt nog foto's neer samen met zijn collega's bij de Stad Antwerpen. Verzoeker voert nog aan dat hij sinds zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Dendermonde van ver is gekomen, hetgeen ook werd bevestigd door zijn begeleider bij JOBA vzw Antwerpen tijdens het persoonlijk onderhoud. Er dient naar mening van verzoeker dan ook te worden besloten dat hij geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, dat hij aldus niet valt onder artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet en dat hij zijn vluchtelingenstatus dan ook dient te behouden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde voor het behoud van zijn vluchtelingenstatus en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken: het vonnis van de rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde van 22 mei 2018 (stuk 2), een huurovereenkomst van een appartement te Antwerpen van verzoeker en zijn vriendin (stuk 3), een getuigenis van verzoekers vriendin (stuk 4), foto's van verzoeker en zijn vriendin (stuk 5), een attest van begeleiding van VAGGA Antwerpen van 8 oktober 2019 (stuk 6), een opvolging Actieplan in het kader van Tijdelijke Werkervaring van het OCMW Antwerpen (stuk 7), foto's van verzoeker en zijn collega's (stuk 8) en een kopie van verzoekers verblijfskaart en een kopie van de Belgische identiteitskaart van verzoekers vriendin (stuk 9).

Op 7 januari 2020 laat verzoeker nog een aanvullende nota aan de Raad worden met volgende nieuwe stukken: een wachtlijst indicering (stuk 1), een bewijs van inschrijving in de Sleutel (stuk 2) en een inschrijving bij de VDAB (stuk 3) (rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Op 5 februari 2020 maakt verzoeker nog een aanvullende nota aan de Raad over met volgend nieuw stuk: een inschrijving bij Open School (stuk 1) (rechtsplegingsdossier, stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De nationale overheden, inclusief nationale rechters, zijn ertoe gehouden wanneer zij intern recht toepassen, en met name bepalingen die specifiek werden aangenomen om tenuitvoerlegging te geven aan een richtlijn, deze bepalingen zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (HvJ 5 oktober 2004, gevoegde zaken C-397/01 en C-403/01, *Pfeiffer*, §113).

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 22 mei 2018 definitief werd veroordeeld door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel 5 jaar voor opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, hij niet enkel voor het incident op 29 januari 2018 werd veroordeeld maar ook voor opzettelijke slagen en verwondingen aan zijn vriendin op niet nader te bepalen data in de periode van 15 augustus 2017 tot 29 januari 2018, de rechtbank het zodus bewezen achtte dat hij tijdens een periode van ettelijke maanden opzettelijke slagen en verwondingen heeft toegebracht aan zijn vriendin, onder meer door haar op haar hoofd te slaan, en stelde dat uit het incident van 29 januari 2018 blijkt dat hij teruggrijpt naar geweld om zijn positie in de relatie te handhaven, zijn handelingen, gelet op de gevolgen voor het slachtoffer, de aard en de objectieve ernst van de door hem gepleegde feiten, het gebruikte geweld, en de verzwarende omstandigheden dat zijn partner minderjarig was op het moment van de feiten en met hem samenwoonde, een zeer ernstige inbreuk op de fundamentele waarden van een moderne samenleving vormen, het dan ook geen twijfel lijdt dat het misdrijf waarvoor hij definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft, dit misdrijf daarenboven dermate ernstig is dat deze vaststelling *an sich* reeds voldoende is om te stellen dat hij een gevaar voor de samenleving vormt, zijn gedragingen immers getuigen van een duidelijk gebrek aan zelfcontrole en een agressieve persoonlijkheid en uit zijn persoonlijk gedrag blijkt dat hij geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke en psychische integriteit van anderen, in het bijzonder zijn partner, de vaststelling dat hij de bewezen feiten met klem ontkent en blijft volhouden dat hij slechts onopzettelijk slagen toebreacht bovendien aantoonde dat hij geen enkel schuldinzicht heeft, zijn gedrag getuigt van een gebrek aan zelfcontrole en een impulsieve, agressieve persoonlijkheid en aantoonde dat hij een reëel gevaar vormt voor anderen, in het bijzonder in een familiaal kader, en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en (ii) de redenen die hij aanbracht tot het behoud van zijn status een behoud van de hem eerder toegekende vluchtelingenstatus niet kunnen rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.4.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van Toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig”.*” (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 mei 2018 door de Rechtbank van eerste aanleg, Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, strafzaken werd veroordeeld tot twaalf maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende een periode van vijf jaar, een geldboete van 100 euro, met een vervangende gevangenisstraf van 1 maand, een bedrag van 200 euro te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en op burgerlijk gebied tot de betaling van een definitieve schadevergoeding van 1 euro aan het slachtoffer, alsook een bedrag van 605 euro, dit wegens feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, gepleegd op een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige, door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer.

Op 29 januari 2018 gaf verzoeker zijn vriendin in dronken toestand een vuistslag in het aangezicht waarop zij hulp zocht in een naburig café, waar zij in shock werd opgevangen en de politie werd gebeld. Verzoeker stond volgens getuigenverklaringen ondertussen te roepen en te tieren buiten het café en bedreigde ook deze getuige. Verzoekers vriendin verklaarde op dat ogenblik verder dat verzoeker haar tal van beperkingen oplegt, waarbij zij niet in contact met andere personen zou mogen komen, zij het appartement niet alleen zou mogen verlaten, hij haar gsm zou meenemen wanneer hij het appartement alleen verlaat. Verzoekers vriendin omschreef hem daarbij als ziekelijk jaloers en gaf aan dat hij haar twee weken eerder een vuistslag op haar hoofd had gegeven, maar zij zich uit angst niet aanbood bij de politie. Er werd een arbeidsongeschiktheid van één week vastgesteld bij verzoekers vriendin op de spoeddienst. Op 1 februari 2018 werd verzoekers vriendin, het slachtoffer, audiovisueel gehoord waarbij zij, volgens de Rechtbank van eerste aanleg, een aantal onrustwekkende verklaringen aflegde omtrent het verloop van haar relatie met verzoeker. Zij schetste verzoeker als een bezitterig en agressief persoon, die haar geen vrijheid gunt en haar seksuele grenzen niet respecteert. Ook bleek dat de politie reeds op 2 september 2017 werd opgeroepen naar de woning van verzoeker waarbij verzoekers vriendin verklaarde dat zij opgesloten zat en de relatie wenste te beëindigen omdat zij al slagen kreeg te incasseren. Verzoeker meldde daarentegen dat hij de deur uit gewoonte had gesloten, maar dat hij haar niet had vastgehouden, noch geslagen. Op 28 februari 2018 legde verzoekers vriendin nieuwe verklaringen af, waarbij zij terugkwam op haar eerdere verklaringen en beweerde dat ze deze aflegde omdat ze boos was en onder druk van de uitbaatster van het café en de andere klanten.

De rechtbank achtte het zeer goed mogelijk dat de relatie verliep zoals verzoekers vriendin die schetste, waarbij verzoeker haar onder meer bedreigde, seks met haar had ook als ze dat niet wilde en haar opsloot. Bij gebrek aan objectieve materiële bewijzen en het intrekken van de verklaringen van het slachtoffer, bleef er echter twijfel bestaan volgens de rechtbank, dewelke aan verzoeker ten goede moest komen en ten gevolge waarvan verzoeker voor een deel van de tenlasteleggingen werd vrijgesproken.

De rechtbank achtte het evenwel bewezen dat verzoeker op 29 januari 2018 opzettelijk slagen en verwondingen aanbracht aan zijn vriendin die toen nog minderjarig was en bij hem inwoonde, alsook was de rechtbank ervan overtuigd dat verzoeker reeds in het verleden geweld gebruikte ten aanzien van zijn vriendin (onder meer door haar op haar hoofd te slaan) en bijgevolg werd vastgesteld dat verzoeker terugrijpt naar geweld om zijn positie in de relatie te handhaven.

Wat betreft de straftoemeting hield de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, zijn gezinstoestand en arbeidssituatie. De rechtbank wees er in dit verband op: *“De beklaagde maakte zich schuldig aan partnergeweld, ten aanzien van zijn minderjarige en kwetsbare partner. In een geciviliseerde maatschappij, wat de onze behoort te zijn, is het gebruik van geweld absoluut verboden. In een relatie zijn beide partners evenwaardig. Eventuele conflicten moeten verbaal worden uitgeklaard. Het gebruik van geweld kan absoluut niet worden getolereerd. De rechtbank tilt bijzonder zwaar aan de bewezen verklaarde misdrijven, die werden gepleegd ten aanzien van een minderjarige die uit de jeugdinstelling was weggelopen, en voor zichzelf nog steeds geen ander aanvaardbaar alternatief ziet dan de relatie met de beklaagde voort te zetten.”* (vonnis, p. 10). De rechtbank ging niet in op de vraag om verzoeker de gunst van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling toe te kennen omdat dit, gelet op de ernst en de aard van de feiten, al te mild zou zijn. Ook het verzoek om hem een werkstraf op te leggen of een autonome probatiestraf werd door de rechtbank niet weerhouden, wegens niet passend omdat deze maatregelen op deze beklaagde geen voldoende ontradend effect zouden hebben en hem niet zouden doen inzien dat hij zijn leven moet beteren (vonnis, p. 11).

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, is de Raad *in casu* en rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, inzonderheid de vaststellingen dat ook ter terechtzitting blijkt dat verzoeker nog steeds een relatie heeft en samenwoont met zijn vriendin en er zich klaarblijkelijk geen nieuwe feiten hebben voorgedaan, zoals ook blijkt uit de getuigenis van zijn vriendin, dat hij nog steeds psychologische begeleiding krijgt en behandeld wordt voor zijn alcoholverslaving en agressieproblematiek, en dat hij actueel nog steeds tewerkgesteld is (waarbij zijn huidige contract tijdelijk opgeschort werd ten gevolge van de coronamaatregelen), van oordeel dat de door verzoeker gestelde daden, waarvoor hij definitief werd veroordeeld op 22 mei 2018 niet kunnen worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van voornoemd vonnis niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit daarom dat de door verzoeker gepleegde

strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.

Deze vaststelling volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij behoudt de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS